

რომი ამყარებს ხილვას — ნომერი ორი

თანამედროვე რომის იდენტიფიკაცია და წინასწარმეტყველური ხილვა უკანასკნელ დღეებში

Jeff Pippenger

2024-07-05

და იმ დროს მრავალნი აღდგებიან სამხრეთის მეფის წინააღმდეგ; ასევე შენი ხალხის მმართველნი აღიმადლებენ თავს, რათა ხილვა დაამტკიცონ; მაგრამ დაეცემიან. დანიელი 11:14.

ბოლო დღეებში არსებული იმ ძალის სწორად იდენტიფიცირება, რომელიც წარმოდგენილია, როგორც თანამედროვე რომი, და, შესაბამისად, იმ ძალისაც, რომელიც „ამტკიცებს ხილვას“, არსებითი და ხსნისათვის განმსაზღვრელია. იგი წარმოადგენს ას ორმოცდაოთხი ათასის საბოლოო გამოცდის პროცესის ერთ ელემენტს. მუხლში სიტყვა „ხილვა“ იგივე ებრაული სიტყვაა, რომელიც სოლომონმა გამოიყენა, როდესაც მიუთითა, თუ რატომ იღუპება ღვთის ხალხი.

სადაც ხილვა არ არის, ერი იღუპება; ხოლო რჯულის დამცველი ნეტარია იგი. იგავნი 29:18.

ყველა წინასწარმეტყველი უკანასკნელ დღეებზე უფრო უშუალოდ ლაპარაკობს, ვიდრე წმინდა ისტორიის რომელიმე სხვა პერიოდზე, და სოლომონის გაფრთხილება „ხილვის“ ფლობის აუცილებლობის შესახებ სიცოცხლისა და სიკვდილის საკითხია. ჭეშმარიტება ყოველთვის ჰყოფს და წარმოშობს თაყვანისმცემელთა ორ კლასს. ამ მუხლში არის კლასი, რომელიც იღუპება, და კლასი, რომელიც სიხარულით იცავს რჯულს. თუმცა უნდა აღინიშნოს, რომ სოლომონის რჩევა მოცემულია „ჭეშმარიტების“ შესახებ დავის კონტექსტში. ეს ასევე ათი ქალწულის იგავის კონტექსტშიც არის, რადგან ათი ქალწულის იგავი უკანასკნელ დღეებში ღვთის ხალხის გამოცდილების მთავარი ილუსტრაციაა.

უგუნური მთელი თავის გულისთქმას გადმოაფრქვევს; ხოლო ბრძენი მას შემდეგამდე იკავებს. თუ მმართველი სიცრუეს უგდებს ყურს, ყველა მისი მსახური უკეთურია. ღარიბი და მზაკვარი კაცი ერთმანეთს ხვდებიან; უფალი ორივეს თვალს უნათებს. მეფეს, რომელიც სარწმუნოებით განიკითხავს ღარიბს, მისი ტახტი უკუნისამდე განმტკიცდება. კვერთხი და მხილება სიბრძნეს იძლევა; ხოლო თავნება მიტოვებული ყრმა თავის დედას არცხვენს. როცა უკეთურნი მრავლდებიან, დანაშაული იმატებს; ხოლო მართალნი იხილავენ მათ დაცემას. განსწავლე შენი ძე, და იგი მოსვენებას მოგცემს; დიახ, სიხარულს მიაწიჭებს შენს სულს. სადაც ხილვა არ არის, ხალხი იღუპება; ხოლო ნეტარია ის, ვინც რჯულს იცავს. იგავნი 29:11–18.

ჩემი განზრახვა არ არის, თითო გავიშვირო მათ მიმართ, ვისაც თანამედროვე რომის შესახებ ჩემგან განსხვავებული გაგება შეიძლება ჰქონდეს. ჩემი განზრახვაა

წარმოვაჩინო, რომ სოლომონი მიმართავს თავყვანისმცემელთა ორ ჯგუფს, რომელთაც იგი „ბრძენ კაცად“ და „უგუნურად“ განსაზღვრავს. „უგუნური“ ასევე განსაზღვრულია როგორც „ბოროტი“. იგავის ბრძენი და უგუნური ქალწულებიც ასევე დანიელის მეთორმეტე თავის წინასწარმეტყველურ ხაზში იდენტიფიცირებულნი არიან, როგორც ბრძენნი და ბოროტნი.

მრავალნი განიწმიდებიან, გათეთრდებიან და გამოიცდებიან; ხოლო უღმრთონი უღმრთოდ მოიქცევიან; და ვერავინ უღმრთოთაგან გაიგებს, ხოლო ბრძენნი გაიგებენ. დანიელი 12:10.

სოლომონი და დანიელი თანხმდებიან ერთმანეთთან, რადგან ყოველი წინასწარმეტყველური მოწმობა უკანასკნელ დღეებში ერთსულოვანია. ბრძენნი იგებენ „ცოდნის გამრავლებას“.

ხოლო გონიერნი იბრწყინებენ, როგორც ცის მტკიცე სივრცის ბრწყინვალეობა; და მრავალთა სიმაღლისკენ მომაქცეველნი — როგორც ვარსკვლავნი უკუნიითი უკუნისამდე. ხოლო შენ, დანიელ, დაფარე ეს სიტყვები და დაბეჭდე ეს წიგნი აღსასრულის ჟამამდე: მრავალნი ივლიან აქეთ-იქით, და ცოდნა მოიმატებს. დანიელი 12:3, 4.

მეათე მუხლი განსაზღვრავს სამსაფეხურიან გამოცდის პროცესს, რომელიც გაცხრილავს ქალწულებს, რომელთაც მოწოდებულნი არიან იყვნენ ას ორმოცდაოთხი ათასის შორის. ორივე შემთხვევაში გაცხრილვისა და გამოცდის პროცესი დაფუძნებულია იმაზე, ესმით თუ არა ქალწულებს ცოდნის მატება (ხილვა), რომელიც დასასრულის ჟამს, 1989 წელს, გაიხსნა.

„დასასრულის ჟამი“ უკანასკნელ დღეებში იყო 1989 წელი, როდესაც დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოციდან ორმოცდამეხუთე მუხლებამდე ადგილი ბეჭედახსნილი გახდა. მაშინ დადგინდა, რომ ამ მუხლების საგანია ჩრდილოეთის მეფის საბოლოო აღზევება და დაცემა. მაშინვე დადგინდა, რომ ამ მუხლებში ჩრდილოეთის მეფე წარმოადგენს უკანასკნელი დღეების პაპობრივ ძალაუფლებას. შთაგონება არასოდეს იყენებს გამოთქმას „თანამედროვე რომი“. ეს გამოთქმა მე შევქმენი, რათა წარმომედგინა უკანასკნელი დღეების პაპობრივი ძალაუფლება, რადგან წინასწარმეტყველურად „თანამედროვე“ აღნიშნავს უკანასკნელ დღეებს. ელენ უაითს არასოდეს გამოუყენებია გამოთქმა „თანამედროვე რომი“.

არსებობს მცდარი შეხედულებები იმის შესახებ, თუ ვის წარმოადგენს ჩრდილოეთის მეფე დანიელის მეთერთმეტე თავის ბოლო ექვს მუხლში, მაგრამ სწორი გაგება მხოლოდ ერთია. იმის გაგება, რომ ამ მუხლებში ჩრდილოეთის მეფე პაპის ძალაუფლებაა, მრავალ წინასწარმეტყველურ მოწმეზე დაყრდნობით იქნა მიღებული. ორმოცე მუხლი იწყება იმით, რომ მიუთითებს პაპობაზე, რომელიც 1798 წელს სასიკვდილო ჭრილობას იღებს; შემდეგ კი ორმოცდამეერთე-ორმოცდამესამე მუხლები წარმოაჩენს იმ დინამიკას, რომელიც სასიკვდილო ჭრილობის შეხორცებას უკავშირდება. ორმოცდამეოთხე მუხლი აღწერს იმ უწყებას, რომელიც პაპობას განარისხებს და მიჰყავს ორმოცდამეხუთე მუხლამდე, სადაც პაპის ძალაუფლება თავის

საბოლოო და სრულ დასასრულს აღწევს. ხილვა, რომელიც 1989 წელს გაიხსნა, არის უკანასკნელ დღეებში პაპის ძალაუფლების საბოლოო აღზევებისა და დაცემის ხილვა. ეს ხილვა არის ცოდნის გამრავლება, რომელიც წარმოქმნის და ამჟღავნებს თაყვანისმცემელთა ორ კლასს, იმ ცოდნის მიღებასა თუ უარყოფაზე დაყრდნობით, რომელიც ამ მუხლებშია მოცემული.

იმავე თავის მიხედვით, რომელშიც ცოდნის გამრავლება 1989 წელს გაიხსნა, „შენი ხალხის მძარცველნი“, რომლებიც „აღიმადლებენ თავს“ და საბოლოოდ „დაეცემიან“, არიან ის სიმბოლო, რომელიც ამყარებს „ხილვას“. საბოლოო გაცხრილვისას პირველი საცდელი კითხვა არის, ვინ არიან წარმოდგენილნი როგორც „შენი ხალხის მძარცველნი“, რადგან სწორედ ისინი არიან ის წინასწარმეტყველური სიმბოლო, რომელიც ამყარებს „ხილვას“. არიან მძარცველნი პაპობრივი ძალაუფლება თუ შეერთებული შტატები?

დანიელისა და გამოცხადების წიგნები ერთი და იგივე წიგნია, რომლებიც ერთი და იმავე წინასწარმეტყველური ხაზის ორ მოწმეს წარმოადგენს. დანიელი არის დასაწყისი, ხოლო გამოცხადება — დასასრული, და ისინი ერთად წარმოადგენენ ქვემარტების ორ მოწმეს, რომელიც იხსნება აღსასრულის ჟამს, 1989 წელს.

დანიელი აღწერს განწმენდის პროცესს, რომელიც წარმოიშვა მაშინ, როცა იუდას ტომის ლომმა 1989 წელს ორმოციდან ორმოცდახუთე მუხლებამდე ბეჭდები მოხსნა. იმ დროს დაიწყო გამოცდის პროცესი, რათა განესაზღვრა და წარმოჩენილიყო, ვინ იქნებოდნენ ის „მღვდლები“, რომლებიც შეადგენენ აღთქმის ერს, ანუ უკანასკნელ დღეებში არსებულ ას ორმოცდაათს ათასს. ოსია ამბობს, რომ ისინი, ვინც უარყოფენ უკანასკნელი დღეების ცოდნის მატებას, ვერ გახდებიან იმ მღვდლებთან ერთ-ერთი, რომლებიც შეადგენენ ას ორმოცდაათს ათასს.

ჩემი ერი იღუპება უცოდინარობის გამო; რადგან შენ უარყავი ცოდნა, მეც უარგყოფ შენ, რათა აღარ იყო ჩემთვის მღვდელი; რაკი დაივიწყე შენი ღმერთის რჯული, მეც დავივიწყებ შენს შვილებს. ოსია 4:6.

გამოცხადების წიგნი მიუთითებს, რომ ის ცოდნა, რომელიც იხსნა ბეჭედი და რომელსაც ერთი კლასი უარყოფს, მათი უარყოფის აღსრულებას იწვევს უშუალოდ მაღლის დროის დახურვის წინ.

და მეუბნება მე: ნუ დაბეჭდავ ამ წიგნის წინასწარმეტყველების სიტყვებს, რადგან ჟამი ახლოსაა. უსამართლო კვლავ უსამართლობდეს; შებილწული კვლავ შებილწული იყოს; მართალი კვლავ სიმართლეს იქმოდეს; და წმიდა კვლავ წმიდა იყოს. გამოცხადება 22:10, 11.

მილერიტული ისტორია ასახავს ას ორმოცდაათი ათასის ისტორიას, ხოლო მილერიტები და ას ორმოცდაათი ათასი ერთად წარმოადგენენ გამოცხადების მეთოთხმეტე თავში აღწერილი სამი ანგელოზის უწყებისა და საქმის დასაწყისსა და დასასრულს. პარალელური ისტორიები გამოყოფენ მაღლის ჟამის დახურვასთან დაკავშირებულ მოვლენებს. ორივე ისტორიის საქმე წინასწარ იყო ტიპობრივად

წარმოდგენილი ელიასა და იოანე ნათლისმცემელში.

„თრთოლვით უილიამ მილერმა ხალხს ღმრთის სასუფეველის საიდუმლოებათა გახსნა დაუწყო და თავის მსმენელნი წინასწარმეტყველებათა გზით ქრისტეს მეორე მოსვლამდე მიიყვანა. ყოველ მცდელობასთან ერთად იგი ძალას იკრებდა. როგორც იოანე ნათლისმცემელმა იესოს პირველი მოსვლა აუწყა და მის მოსვლას გზა გაუმზადა, ასევე უილიამ მილერმა და მასთან შეერთებულებმა ღმრთის ძის მეორე მოსვლა იქადაგეს.“ Early Writings, 229, 230.

მილერიტულმა უწყებამ განსაზღვრა გამოსაცდელი დროის დახურვასთან დაკავშირებული „მოვლენები“, როგორც ეს წარმოდგენილია როგორც ელიას, ისე იოანე ნათლისმცემლის მიერ.

„საჭირო იყო, რომ ადამიანები თავიანთი საფრთხის შეგნებამდე გამოღვიძებულიყვნენ; რომ აღძრულიყვნენ, რათა მომზადებულიყვნენ გამოსაცდელი დროის დახურვასთან დაკავშირებული საზეიმო მოვლენებისთვის.“ The Great Controversy, 310.

1989 წელს, საბჭოთა კავშირის დაშლასთან ერთად, დანიელის წიგნის ის ნაწილი, რომელიც უკანასკნელ დღეებს ეხებოდა, გაიხსნა და დაიწყო გამოცდის პროცესი. ეს გამოცდა ემყარებოდა ღვთის ხალხის უნარს ან უუნარობას, გაეგოთ ან უეყოთ ცოდნის მატება, რომელიც წარმოდგენილია დანიელის მეთერთმეტე თავის უკანასკნელ ექვს მუხლში — მუხლებში, რომლებიც მიჰყავს მეთორმეტე თავის პირველ მუხლამდე, სადაც განისაზღვრება „მადლის კარის დახურვა“. შემდეგ გაიხსნა უწყება „მადლის კარის დახურვასთან დაკავშირებული მოვლენების“ შესახებ და დაიწყო მათი საქმე, ვინც ას ორმოცდაოთხი ათასის „მღვდლებად“ ყოფნის კანდიდატები იყვნენ. მათი საქმე იყო, „გაეგოთ“ და გამოეცხადებინათ ის უწყება, რომელიც ამ მონაკვეთშია წარმოდგენილი. ას ორმოცდაოთხი ათასის უწყება და საქმე მდგომარეობდა იმაში, რომ გაეცხადებინათ გახსნილი უწყება, რათა აღედრათ ადამიანები „მოემზადონ მადლის კარის დახურვასთან დაკავშირებული საზეიმო მოვლენებისთვის“.

„დღეს, ელიასა და იოანე ნათლისმცემლის სულითა და ძალით, ღვთის მიერ დანიშნული მაცნეები მსჯავრისთვის განწირული მსოფლიოს ყურადღებას მიმართავენ იმ საზეიმო მოვლენებისკენ, რომლებიც მალე უნდა მოხდეს მადლის ჟამის დასასრულთან და ქრისტე იესოს, როგორც მეფეთა მეფისა და უფალთა უფლის, გამოჩენასთან დაკავშირებით. მალე ყოველი ადამიანი განისჯება სხეულში ჩადენილი საქმეების მიხედვით. დადგა ღვთის სამსჯავროს ჟამი, და მის ეკლესიას დედამიწაზე მყოფ წევრთა ზედა განისვენებს ის საზეიმო პასუხისმგებლობა, რომ გაფრთხილება მისცენ მათ, ვინც თითქოს მარადიული დაღუპვის თვით კიდეზე დგანან. მთელ მსოფლიოში ყოველ ადამიანს, ვინც ყურს უგდებს, მკაფიოდ უნდა განეცხადოს ის პრინციპები, რომლებიც საფრთხის ქვეშ დგას იმ დიდ ბრძოლაში, რომელიც მიმდინარეობს, — პრინციპები, რომლებზედაც ჰკიდია მთელი კაცობრიობის ხვედრი.“ წინასწარმეტყველნი და მეფენი, 715, 716.

იოანე ნათლისმცემლისა და ქრისტეს ისტორია, ისევე როგორც მილერიტების ისტორია, ასახავს ას ორმოცდაოთხი ათასის უწყებასა და საქმეს. იოანეც და ქრისტეც

თავიანთ უწყებას გამოცდის დროის დახურვის მაუწყებლად აღიქვამდნენ.

მაგრამ როცა იხილა მრავალი ფარისეველი და სადუკეველი, რომ მოდიოდნენ მის ნათლობაზე, უთხრა მათ: გველგესლათა ნაშობნო, ვინ განგიცხადათ, რომ გაქცეულიყავით მომავალ რისხვას? მათე 3:7.

ქრისტემ მოახლოებულად წარმოადგინა იერუსალიმის განადგურება — სწორედ ის განადგურება, რომლის შესახებაც იოანე აფრთხილებდა ჭირვეულ იუდეველებს. იესომ ეს განადგურება გამოიყენა იმ „რისხვის“ სიმბოლოდ, რომელიც იწყება მაშინ, როცა იგი, როგორც მიქაელი, დანიელის წიგნის მეთორმეტე თავის პირველ მუხლში, აღდგება.

„ქრისტემ იერუსალიმში იხილა წუთისოფლის სიმბოლო, რომელიც ურწმუნოებასა და ამბოხებაში გაქვავებულიყო და სწრაფად მიეშურებოდა ღვთის სამაგიეროსმიმგებელ სამსჯავროთა შესახვედრად. დაცემული მოდგმის ვაებანი, მის სულზე დამძიმებული, მის ბაგეთაგან აღმოიტაცა ის უკიდურესად მწარე ძახილი. მან იხილა ცოდვის აღნუსხული კვალი, გამოხატული ადამიანურ ტანჯვაში, ცრემლებსა და სისხლში; მისი გული უსაზღვრო თანაღმობით აღიმტკიცა მიწის ტანჯულთა და ვნებულთა მიმართ; იგი ესწრაფოდა, ყოველი მათგანი შეემსუბუქებინა. მაგრამ მისი ხელიც კი ვერ შეაბრუნებდა ადამიანური ვაების მოქცევის ტალღას; მცირედნი თუ მოიძიებდნენ თავიანთ დახმარების ერთადერთ წყაროს. იგი მზად იყო, სიკვდილამდე გადმოედვაროს თავისი სული, რათა ხსნა მათთვის მისაწვდომი გამხდარიყო; მაგრამ მცირედნი თუ მივიდოდნენ მასთან, რათა სიცოცხლე ჰქონოდათ.“

„ცის დიდება ცრემლებში! უსასრულო ღმერთის ძე სულით შეძრული, ტანჯვით მოდრეკილი! ამ სანახაობამ მთელი ცა საკვირველებით აღავსო. ეს სურათი გვიცხადებს ცოდვის უკიდურეს ცოდვილობას; იგი გვიჩვენებს, რაოდენ მძიმე ამოცანაა, თვით უსასრულო ძალისთვისაც კი, დამნაშავეს ხსნა ღვთის კანონის დარღვევის შედეგებისაგან. იესომ, უკანასკნელი თაობისკენ გადმოხედვისას, იხილა ქვეყნიერება, ჩათრეული იმგვარ სიცრუეში, რომელიც იერუსალიმის დაღუპვის მიზეზი გახდა. იუდეველთა დიდი ცოდვა იყო ქრისტეს უარყოფა; ქრისტიანული სამყაროს დიდი ცოდვა იქნებოდა ღვთის კანონის უარყოფა, მისი მმართველობის საფუძვლისა ცასა და დედამიწაზე. იეჰოვას მცნებები იქნებოდა შებილწული და არარად შერაცხილი. ცოდვის მონობაში მყოფი მილიონები, სატანის მონები, მეორე სიკვდილის სატანჯველად განწირულნი, უარს იტყოდნენ ჭეშმარიტების სიტყვების მოსმენაზე თავიანთი მოხილვის დღეს. რა საშინელი სიბრძნეა! რა უცნაური მოჯადოებაა!“ დიდი ბრძოლა, 22.

იოანე ნათლისმცემლის მიერ ქადაგებული გამაფრთხილებელი უწყება და ქრისტეს მიერ ქადაგებული უწყებაც ერთი და იგივე გამაფრთხილებელი უწყება იყო, ისევე როგორც მილერიტების გამაფრთხილებელი უწყებაც იყო იგივე უწყება, რომელიც მიუთითებს გამოსაცდელი დროის დახურვასთან დაკავშირებულ მოვლენებზე, და რომელსაც იქადაგებს ას ორმოცდაოთხი ათასი. სამი მოწმე — იოანე ნათლისმცემელი, ქრისტე და მილერიტები — მოწმობენ, რომ ას ორმოცდაოთხი ათასის საქმე და უწყება არის სიცოცხლისა და სიკვდილის განმსაზღვრელი გამოცდის პროცესი, რომელიც

სრულდება ცოდნის მატებით, რომელიც 1989 წელს იქნა ახსნილი. იმ დროს ახსნილი უწყება არის უკანასკნელი დღის ხილვა, რომელიც ბრძენებმა უნდა გაიგონ, თუ მათ ის „მღვდლები“ უნდა შეადგინონ, რომლებიც ქმნიან ას ორმოცდაოთხი ათასს. თუ ეს კანდიდატები იმ ხილვას ვერ გაიგებენ, ისინი ბოროტებად, ანუ სულელებად, იდენტიფიცირდებიან და დაილუპებიან. ისინი და მათი შვილები უარყოფილნი არიან იმ ხილვის — ანუ ცოდნის მატების — უარყოფასთან თანხმობაში.

ღვთის სიტყვა მიუთითებს, რომ რომი არის ის ძალა, რომელიც თავს აღიმალღებს, მარცვავს ღვთის ხალხს, შემდეგ კი ეცემა და ხილვას ამტკიცებს. კითხვა იმის შესახებ, თანამედროვე რომი არის თუ არა პაპის ძალაუფლება თუ შეერთებული შტატები, არის ის გამოცდა, რომელიც ამჟღავნებს, რომ ეს კანდიდატები ან ბრძენი ქალწულები არიან, ან უგუნური. ეს გამოცდა არის დანიელის წიგნიდან გამომდინარე წინასწარმეტყველური გამოცდა, რომელიც შემდგომ დადასტურებულია და სრულყოფილებამდე მიყვანილი გამოცხადების წიგნში. თანამედროვე რომის თემა არ არის უბრალოდ არჩევანი პაპის ძალაუფლებასა და შეერთებულ შტატებს შორის; იგი არის საბოლოო გამოცდა ას ორმოცდაოთხი ათასისთვის. ეს არის წინასწარმეტყველური გამოცდა და, სწორად გაგებული, მოიცავს საბოლოო გამოცდის პროცესის ყოველგვარ წარმოდგენას, რომელიც გადმოცემულია ღვთის განწმენდილ წინასწარმეტყველურ მოწმობაში.

იოანე ნათლისმცემლისა და ქრისტეს დროის გამოცდის პროცესი, ისევე როგორც მილერიტების დროის გამოცდის პროცესი, დანიელის წიგნიდან იყო მომდინარე. როგორც წინასწარმეტყველურ გამოცდაში, ჭეშმარიტების დადგენის მეთოდოლოგია ამ კანდიდატებისთვის სწორად მისაყენებლად იმდენადვე არსებითია, რამდენადაც უბრალოდ სწორი შეხედულების დაცვა იმაზე, თუ ვინ არის თანამედროვე რომი. განიხილება თუ არა თანამედროვე რომის სწორი იდენტიფიკაცია, თუ სწორი მეთოდოლოგიის გამოყენება, გამოცდის ორივე ელემენტი დანიელის წიგნშია ჩადებული. დანიელის წიგნის პირველ თავში დანიელმა გაიარა სამსაფეხურიანი გამოცდის პროცესი, რომელიც იწყებოდა საკვებით, შემდეგ მოსდევდა ხილული გამოცდა, რასაც მოჰყვა ნაბუქოდონოსორის მიერ ჩატარებული გამოცდა, რომელიც არის ჩრდილოეთის მეფის, უკანასკნელი დღეების პაპური ძალაუფლების, ბიბლიური სიმბოლო.

ამ ოთხ ყრმას კი ღმერთმა მისცა ცოდნა და უნარი ყოველგვარ სწავლასა და სიბრძნეში; ხოლო დანიელს ჰქონდა გაგება ყველა ხილვასა და სიზმარში. და იმ დღეების დასასრულს, რომელთა შესახებაც მეფეს ნათქვამი ჰქონდა, რომ ისინი მის წინაშე უნდა მიეყვანათ, საჭურისთა მთავარმა მიიყვანა ისინი ნაბუქოდონოსორის წინაშე. და მეფე ესაუბრა მათ; და ყველა მათ შორის არავინ აღმოჩნდა დანიელის, ხანანიას, მისაელისა და აზარიას მსგავსი; ამიტომ დადგნენ ისინი მეფის წინაშე. და სიბრძნისა და გონიერების ყოველ საქმეში, რის შესახებაც მეფე ეკითხებოდა მათ, მან ისინი ათჯერ უმჯობესად იპოვა, ვიდრე ყველა მოგვი და ვარსკვლავთმრიცხველი, რომლებიც იყვნენ მთელ მის სამეფოში. დანიელი 1:17–20.

„დღეთა დასასრულს,“ რაც წინასწარმეტყველურად არის უკანასკნელი დღეები, როდესაც ას ორმოცდაოთხი ათასი გამოიცდება, დანიელი და სამი ღირსეული აღმოჩნდნენ „ათჯერ უმჯობესნი ყველა მისანზე და ასტროლოგზე, რომლებიც მთელ მის სამეფოში იყვნენ,“ და დანიელს ჰქონდა „გაგება ყველა ხილვასა და სიზმარში.“ დანიელი წარმოადგენს ას ორმოცდაოთხ ათასს, რომელთაც უკანასკნელ დღეებში ესმით ცოდნის მომატება, რომელიც მოვიდა, როდესაც ქრისტემ, როგორც იუდას ტომის ლომმა, 1989 წელს ბეჭედი ახსნა „დანიელის წიგნის იმ ნაწილისა, რომელიც უკანასკნელ დღეებს ეხებოდა.“

დანიელმა სხვებზე მეტად მხოლოდ სიზმრებსა და ხილვებთან დაკავშირებით როდი გაიგო, არამედ მას ჰქონდა „გაგება ყოველგვარ ხილვასა და სიზმარში“. იგი წარმოადგენს მათ, ვინც იყენებს მეთოდოლოგიას „ხაზზე ხაზი“, რადგან ეს მეთოდოლოგია „ყველა ხილვასა და სიზმარს“ ერთ შეკრულ უწყებაში აერთიანებს. უწყება, რომელიც ყველა სიზმარსა და ხილვას ერთ წინასწარმეტყველურ ხაზში აერთიანებს, განსაზღვრავს „მადლის ვადის დახურვასთან დაკავშირებულ მოვლენებს“. ეს უწყება დამყარებულია წინასწარმეტყველურ სიმბოლოზე, რომელიც არის თანამედროვე რომი — ძალა, რომელიც თავს აღამაღლებს, მარცვავს ღვთის ხალხს და ეცემა.

ეს ძალა შეიძლება დამკვიდრდეს მხოლოდ სწორი მეთოდოლოგიის გამოყენებით. უმეტესობა, ვინც აცხადებს, რომ ბიბლიას იკვლევს, უარყოფს „სტრიქონი სტრიქონზე“ მეთოდოლოგიას, ხოლო ზოგიერთნი, ვინც აცხადებს, რომ მას იყენებს, არასწორად იყენებენ იმ წესებს, რომლებიც „სტრიქონი სტრიქონზე“ მეთოდოლოგიას შეადგენენ. ეს წესები პირველად საჯარო ჩანაწერში მილერიტებმა დააფიქსირეს, და ღვთის უკანასკნელი დღეების ხალხი წინასწარ იქნა გაფრთხილებული, რომ ისინი, ვინც სინამდვილეში მესამე ანგელოზის მაცნენი არიან, გამოიყენებენ უილიამ მილერის წინასწარმეტყველური განმარტების წესებს.

„ისინი, ვინც მესამე ანგელოზის უწყების გამოცხადებაში არიან ჩაბმულნი, წმინდა წერილებს იკვლევენ იმავე გეგმის მიხედვით, რომელიც მამა მილერმა მიიღო.“
Review and Herald, November 25, 1884.

უილიამ მილერი წარმოადგენდა გამოცხადების მეთოთხმეტის სამი ანგელოზის დასაწყისს, და იგი წინასწარმეტყველურად იყო წარმოდგენილი იოანე ნათლისმცემლით, რომელიც იყო იმ უწყების დასაწყისი, რომლის დასასრულიც ქრისტე იყო. და უაიტი უშუალოდ ათანაბრებს იოანე ნათლისმცემლიდან ქრისტემდე გამოცდის პროცესს სამი ანგელოზის გამოცდის პროცესთან. იოანემ დაიწყო ეს უწყება, და მხოლოდ ჯვარცმამდე ცოტა ხნით ადრე, როდესაც ქრისტემ თავისი მოწაფეები კესარია ფილიპეში წაიყვანა, იესომ მაშინ დაუმატა იმ უწყების დეტალები, რომელიც იოანემ დაიწყო. პირველი ჭეშმარიტება, რომელიც იოანემ მიუთითა, როდესაც მან ქრისტე იხილა, იყო ქრისტეს იდენტიფიცირება როგორც ღვთის კრავისა, რომელიც იღებს ქვეყნიერების ცოდვებს.

ეს ამბები მოხდა ბეთაბარაში, იორდანეს გაღმა, სადაც იოანე ნათელს სცემდა. მეორე დღეს იოანემ დაინახა მისკენ მომავალი იესო და თქვა: აჰა, ღვთის კრავი, რომელიც იტვირთავს წუთისოფლის ცოდვას. ეს არის ის, ვისზეც მე ვთქვი: ჩემს შემდეგ მოდის კაცი, რომელიც ჩემზე უწინარესია, რადგან ჩემზე ადრე იყო. იოანე 1:28–30.

შემდეგ დაიწყო სამწელიწად-ნახევრიანი გამოცდის პერიოდი, რომელიც ჯვარზე დასრულდა. მას შემდეგ, რაც იოანე ჯვარცმის წინ მოკლეს, იესომ შემდეგ დაიწყო იოანეს იმ პირველი განცხადების განმარტება.

როცა იესო მივიდა კესარეა ფილიპეს მხარეებში, ჰკითხა თავის მოწაფეებს და უთხრა: კაცნი ვის ამბობენ, რომ მე, ძე კაცისა, ვარ? მათ კი უთხრეს: ზოგნი ამბობენ, რომ შენ ხარ იოანე ნათლისმცემელი; სხვანი — ელია; სხვანი კიდევ — იერემია ან ერთი წინასწარმეტყველთაგანი. უთხრა მათ: ხოლო თქვენ ვის ამბობთ, რომ მე ვარ? მიუგო სიმონ პეტრემ და თქვა: შენ ხარ ქრისტე, ძე ცოცხალი ღვთისა. იესომ მიუგო და უთხრა მას: ნეტარ ხარ შენ, სიმონ ბარიონა, რადგან ხორცსა და სისხლს არ განუგიცხადებია ეს შენთვის, არამედ მამაჩემს, რომელიც ზეცაშია. და მე გეუბნები შენ, რომ შენ ხარ პეტრე, და ამ კლდეზე ავაშენებ ჩემს ეკლესიას, და ჯოჯოხეთის ბჭენი ვერ სძლევენ მას. და მოგცემ შენ ცათა სასუფეველის გასაღებებს; და რასაც შეკრავ დედამიწაზე, შეკრული იქნება ცაში; და რასაც გახსნი დედამიწაზე, გახსნილი იქნება ცაში. მაშინ უბრძანა თავის მოწაფეებს, რომ არავისთვის ეთქვათ, რომ იგი იყო იესო ქრისტე. მას შემდეგ დაიწყო იესომ თავისი მოწაფეებისთვის ჩვენება, რომ უნდა წასულიყო იერუსალიმში, და მრავალი რამ ეტანჯა უხუცესთაგან, მღვდელმთავართაგან და მწიგნობართაგან, და მოკლულიყო, და მესამე დღეს აღმდგარიყო. მათე 16:13–21.

კესარია ფილიპე არის პანიუმის სახელწოდება ქრისტეს დროს, და პანიუმი იდენტიფიცირებულია დანიელის მეთერთმეტე თავის იმ მუხლში, რომელიც მოსდევს მეთოთხმეტეს, სადაც წარმოდგენილი არიან შენი ხალხის მძარცველნი, რომლებიც თავს აღამაღლებენ, მაგრამ დაეცემიან. იოანე ნათლისმცემლის უწყება, შთაგონებული და სრულყოფილი, იყო დასაწყისში არსებული უწყება, რომელიც წარმოადგენდა მილერიტულ უწყებას, დაფუძნებულს მილერის წესებზე. ქრისტეს უწყება დასასრულში, რომელიც იოანეს უწყებაზე იყო აგებული და მისით იყო გაფართოებული, წინასახედ წარმოადგენდა სამი ანგელოზის უწყების დასასრულის უწყებას, რომელიც დაფუძნებულია მილერის წესებზე და იმ დეტალებზე, რომლებიც ემატება მილერის უწყებას, როდესაც „ხაზი ხაზზე“ მეთოდოლოგია დასასრულს აღწევს.

ხილვას საფუძვლად დამდები სიმბოლოს არასწორ გაგებამდე მისვლა, როდესაც იგი „თანამედროვე რომის“ სიმბოლოსთან გაიგივდება, პარალელურია ქრისტეს ისტორიის იმათი მდგომარეობისა, რომლებმაც ჯვრის უწყება უარყვეს. ჩვენთვის ნათქვამია, რომ იოანე ნათლისმცემლის უწყების უარყოფელ იუდეველებს იესოს სწავლებები სარგებლობას ვერ მოუტანდა, და რომ იმ იუდეველთა ისტორია, რომლებმაც სწორედ ეს მოიმოქმედეს, წარმოადგენს მათ, ვინც უარყვეს პირველი ანგელოზის უწყება. მილერიტებმა „შენი ერის მძარცველები“, რასაც მე მოგვიანებით სიტყვებით „თანამედროვე რომი“ მოვუხმე, პაპის ძალაუფლებად ამოიცნეს.

ამ საკითხების განხილვას შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ.